

Klaagzang van de go-go danseres

Thomas Tolnay

'Waarom werkt zo'n aardige meid als jij in zo'n afgetakelde bar als de Mardi Gras?' riep een van de jongens aan de bar me toe. Ik gaf geen antwoord op het armzalige cliché maar glimlachte geïmponeerd in het knipperende rode licht en danste, balancerend op m'n stilettohakken, over de bar heen naar het andere uiteinde. De klanten floten en lachten maar ze waren te primitief stom om te begrijpen dat ik hen door met m'n blote reet op hun gezichten te mikken, wilde beledigen. Maar ik stond in die ballentent niet te swingen en te draaien voor m'n plezier of om te oefenen.

Ik stond er met m'n reet te schudden omdat ik wat sociale veiligheid in mijn leven wilde brengen.

Aan het Oswego State College raakte ik, door verschillende beroepen op hun waarde te beoordelen, geïnteresseerd in de studie voor bibliothecaresse. Het vak bood een behoorlijk salaris en een aantal belangrijke bijkomstigheden, zoals meer dan genoeg privacy. En dames waren welkom, werden aangespoord zich op te laten bergen in het archief. Een pluspunt van meer praktische aard was het nationale tekort aan bibliothecarissen. De colleges strooiden gul met beurzen om de studie van het catalogiseren te bevorderen ... Ik zette mijn handtekening.

Vier jaar later, toen het erop begon te lijken dat mijn verstand het langer vol zou houden dan cursussen als 'De Evolutie van de Index voor Periodieken', begon de door mannen gedomineerde onderwijsgemeenschap in de

vakbladen te melden dat de institutionele en gemeentelijke bibliotheken overvoerd waren met personeel. Ik beschouwde het maar als een publiciteitsstunt om de aandacht af te leiden van de problemen rond minderheidsgroeperingen binnen het hoger onderwijs. Maar toen mijn eindexamen naderbij kwam, antwoordden een zestal colleges en openbare bibliotheken dat ze geen personeel meer aannamen en in twee gevallen dat ze zelfs al vrouwen moesten ontslaan die opgeleid waren om UITLEEN TOT te stempelen. Ik voelde me zo ongeveer als een paar jaar eerder toen ik erachter was gekomen dat mijn vriendje getrouwd was.

Omdat mijn spaargeld bijna op was kon ik me de luxe niet permitteren om op mijn gemak de mogelijkheden op mijn vakgebied te onderzoeken. Ik moest snel een baan hebben. Met twee volgepropte koffers - bijna al mijn bezittingen - stapte ik op de bus naar Rochester, een stad die dichtbij genoeg lag om een kaartje te kunnen kopen, en groot genoeg was om kans op een baan te maken. Nadat ik mijn intrek had genomen in het goedkoopste hotel dat ik kon vinden (de prostituees dwarrelden in de lobby rond als muskieten op een zomeravond), begon ik de arbeidsmarkt te onderzoeken, gesteund door mijn vergunning om de kost te verdienen - het had net zo goed een vergunning voor het houden van honden kunnen zijn.

Na een maand van gesnuffel in kranten, pogingen om adressen te lokaliseren. en het afwijzen van seksuele avances, had ik nog geen werk gevonden. Omdat...